

ved Vurderingen af Ejendommene. Finansministeren har ganske utvivlsomt Ret i den Betragtning, at det vil være irrationelt og mulig efterhaanden vil føre dertil, at man ogsaa unddrager Bygningerne og altsaa til slut kommer til kun at beskattede den bare Jord. Ja, det kan være, der ligger et Princip netop deri. Det kan gerne være, at naar den noget fantastiske, maaske noget stærkt overdrevne Agitation, der ogsaa hos os i den sidste Menneskealder er rejst netop for en Grundværdibeskatning, har faaet Tid til at udgøre, har sat sig, at der saa deri ligger et virkeligt Guldkorn, som man maa tage op, og som kan benyttes med Fordel. Det er muligt — jeg er i alt Fald ikke i Stand til i Øjeblikket at se Rækkevidden af en saadan Foranstaltning, og der er vel neppe nogen, der kan det, da Erfaringerne ere alt for ny paa de enkelte Steder, hvor man har gjort Forsøget med det. Men jeg erkender, det er en Tanke, der fortjener alvorlig Overvejelse, naar man næste Gang skal til at reformere Skattelovene. Denne Gang kommer Tanken jo vistnok noget for tidlig, den kunde vistnok ikke komme til praktisk Anvendelse her. Men naar den ikke kan det, og naar man skal blive staaende ved den egentlige Værdibeskatning af fast Ejendom, er jeg ganske enig med Ministeren i, at det er ukorrekt og i høj Grad uheldigt og navnlig i højeste Grad uheldigt for Statskassen, at man undtager de Værdier, der ligge i Besætning og Inventar. I dette Tilfælde tænker jeg ikke saa meget paa Ejendomme paa Landet; der er man jo i Stand til at vurdere en Ejendom nogenlunde forsvarligt, uanset, at den skal vurderes uden det nødvendige Appendiks, som hører til Ejendommen, Maskiner og Inventar. Men se vi hen til andre Ejendomme, Fabrikejendomme, Ejendomme, der rumme Næringsdrift, saa er det ganske vist en meget betydelig Fordel for Indehaverne af den Slags Ejendomme, at de skulle have deres Ejendomme vurderede, uden at Maskiner og Inventar medtages, men hvad bliver Resultatet, mine Herrer? Resultatet af en saadan Vurdering bliver simpelt hen det, at der kommer ingen Penge i Statskassen, i alt Fald overmaade lidt. Thi hvad er en stor Fabrikejendom egentlig værd, naar den skal vurderes uden at Maskiner og Inventar medtages, altsaa vurderes som den nøgne Jord med de nøgne Mure og med nogle enkelte mur- og nagelfaste Genstande, men uden Maskiner og uden Inventar, altsaa ikke som en Erhvervs-

ejendom, ikke som en Ejendom, der er i Drift? Resultatet vil blive et aldeles enormt Tab for Statskassen, det er ganske utvivlsomt. Men naturligvis, det er i samme Grad til Fordel for Industrien, til Fordel for de Mænd, der eje Ejendommene, da de slippe med ingen Skat eller i alt Fald med en ren Bagatel i Skat, mod, hvad de ellers vilde komme til at udrede. Jeg kan derfor, uagtet jeg ikke har ringeste Tanke om at komme ind paa Forslag om Forandring, ikke tilbageholde den Erkendelse, at den Maade, hvorpaa Landstinget for flere Aar siden foreslog, man skulde vurdere til Ejendomsskyld, var at foretrække, nemlig saaledes, at den paa-gældende Ejendom skulde vurderes efter sin Værdi i Handel og Vandel til det Brug, hvortil den var egnet, til det Brug, hvortil den blev benyttet, altsaa vurderes som Brugsejendom, og ikke vurderes som det, der kunde blive tilbage, naar Brugen var ophørt. At det spiller en ganske overordentlig Rolle med Hensyn til Værdiansættelsen, er der vist ingen, der er i Tvivl om. Men naturligvis, i første Række spiller det, som jeg har nævnt, en uhyre Rolle med Hensyn til de Ejendomme, der ikke drives som Landbrug.

Med Hensyn til Bestemmelserne i § 2 om Vurderinger, er jeg i øvrigt ganske enig med det Mindretal i Landstinget, som ankede over Bestemmelsen med Hensyn til Arvefæsteafgifter, men det er ligeledes af den Beskaffenhed, at det er ørkesløst at tale derom, saa jeg kan lige saa godt lade være; det er jo ikke tænkeligt, at man kan komme til nogen Forandring der.

Endvidere er jeg stærkt i Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt og forsvarligt at sætte ind i Loven her, at Vurdering for Fremtiden kun skal foregaa hvert 10de Aar. Jeg tror, at den 5-aarige Termin, vi havde tidligere, var langt sikrere for alle Parter, og mere skikket til at fyldestgøre Øjemedet. Jeg tror, man hellere skulde have ladet de 5 Aar blive staaende, saa kunde man senere hen, hvis det viser sig, at der ikke er Brug for en Vurdering hvert 5te Aar, være kommen ud over dette ved en ubetydelig Lovforandring, hvorimod det maaske vil være mere vanskeligt at komme til en kortere Frist, naar man først har slaaet 10 Aar fast i Loven.

Imidlertid, min væsentligste Anke, eller i hvert Fald en af de mest væsentlige Anker, jeg har mod Bestemmelserne i Lovforslaget om Ejendomsskyld, gælder den Redaktion, som Punkt b. i § 6 har